

Written by - முனைவர் சூ. அ. அன்னையப்பன், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, தபய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620 002. -

Saturday, 29 June 2019 22:23 - Last Updated Sunday, 30 June 2019 21:32

மாசதிக கல் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. கணவன் இறந்தபோது, மனைவி உடன் கட்டையேறிய நினவைகச் சதிக் கறகள் எடுக்கப்பட்டன. இவ்வகருநாடக மாநிலத்தில் மகாசதிக் கல் என்றும் உறாசன தோள்கல்லு என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வகரே மாநிலத்தில் புலச்சிக் கல் என்றும் கசுராத் துப்பகத்திகளில் பாலியா என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. இக்காலத்திலும் இவ்வீரமார்த்திகோவில் என்றும் வீரமரணர்த்திக் கோவில் என்றும் அழகைக் கப்படுகின்றன. சமணப்பெரியார்கள் சல்லகேனை விரதம் இருந்து உயிர்விட்டால் அவர்கட்கு நிச்சீ திகைக் கல் என்ற நினவைக்கல் நாட்டுவது வழக்கம். இளகீ ரனார் சங்ககால நடுகல் நடுநிலை நடுகல் ஆக இருந்ததாகவும் ஐயனாரிதனார் ஓங்கிய கல் ஆக இருந்ததாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சரேன சங்குடடுவன் கண்ணகிக் கும் தன தாயார்க்கும் கல் நடத்தனைச் சிலப்பதிகாரம் கபுறுகிறது. வடக்கிருந்து இறந்தபோது கோப்பெருஞ்சோழனுக்கு நடப்பட்ட கல் பற்றிப் புறநானபுறு குறிப்பிடுகின்றது.

நடுகல்லின் சிறப்பம்மை: நடுகற்களில் வீரனது உருவம் போர்செய்யும் நிலையில் சிதைக்கப்பட்டிருக்கும். வீரனின் இடையில் நீண்டதுணி சூற்றப்பட்டிருக்கும். தலையில் முடியலங்காரம் அல்லது கவசம் இருக்கும். மிடுக்காகத் தோற்றமளிக்கும் வீரனின் இடக்கையில் கடியமும் சில சமயங்களில் வில்லும் காணப்படும். வலக்கையில் வாளும் அல்லது குறுவாளும் இருக்கும். இவ்வகலைப் பொருள்களாகக் கருதப்பட்டன. இறந்தவீரனின் உருவத்திற்குக் கீழே அல்லது மேலே கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். பலவற்றில் கல்வெட்டுகள் காணப்படவில்லை.

காணப்படும் இடங்கள்: தன்னிந்தியாவில் கருநாடகம், கரேளம், தமிழ்நாடு ஆகிய மாநிலங்களில் நடுகற்கள் காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் சங்ககல்பட்டு, காஞ்சிபுரம், திருவள்ளூர், வேலூர், கடலூர், புதுச்சேரி, தருமபுரி, சேலம் ஆகிய இடங்களில் மிகுதியான நடுகற்கள் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும், இவ்வகலை கருநாடகத்தில் தான் அதிக எண்ணிக்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன (பாலுசாமி, 2009:189-190).

சங்க இலக்கியத்தில் நடுகல் வழிபாடு மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. மக்கள் இவ்நடுகல் வழிபாட்டைத் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு அங்கமாகக் கடைப்பிடித்துள்ளனர். சங்க இலக்கியப் புத்தகப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றான மலபைகடாம் எனும் நூல் தொண்டமண்டலத்திற்குரிய நூலாகக் கருதப்படுகிறது. அந்நூல் தொண்டமண்டல மக்களின் வாழ்வியல் கபுறுகளை மிகத் தெளிவுபடக் கபுறுகிறது. அந்நூலில் நடுகல் வழிபாடு குறித்த செய்தி காணக்கிடக்கிறது. தொண்டமண்டல மக்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் பின்பற்றப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களில் நடுகல் வழிபாடு சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

மணிகள் ஒலிக்கும் வேலினை உடைய மழுவர்கள் பகைபுலத்தில் இருந்து பசுக்களகைக் கவர்ந்து வர மறவராகிய கரந்தை வீரர்கள் அவர்களான எதிர்த்துப் பசுக்களகைக் கொள்ள, அதனால் இறந்துபட்டோர்க்கு நடுகல் எடுத்து மயிலிறகு சட்டித்துபி கொட்டி அரிசியிலிருந்து தயாரித்த கள்ளோடு சமம் மறியாட்டுக் குட்டியைப் பலிக்கொடுப்பர்; வழிபறிகள் வரால் இறந்துபட்டவர்களின் உடல்கள் புதைக்கப்பெற்ற இடத்தில் நடப்பெற்ற நடுகற்கள் கரந்தை வீரர்கள் வெட்சி வீரர்கள் கொண்டுசென்ற ஆநிரகைளமீட்டுச்சென்று நடத்திய போரில் இறந்த கரந்தை வீரர்களுக்கு அவர்களின் பெயர்கள் எழுதி நடப்பெற்ற நடுகற்கள் மயில் தோகை சட்டப்பெற்றும் வேலே கடியத்தையும் ஊன்றி கிடுகுப்பலகை வகைக் கப்பெற்றும்

Written by - முனவைவர் சூ. அ. அன்னையப்பன், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, தபய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620 002. -

Saturday, 29 June 2019 22:23 - Last Updated Sunday, 30 June 2019 21:32

ஓரூமகன் அல லதூ இல லலோள்

சரூமுகம் நலோக கிசு சலெகனெ விடூமடே (பூறம் .279).

கரந்தபைப்போரில் இறந்துபோன ஓரூ வீ ரனூக்கு நடூகல் நடடதலை ஆவூர் மலலங்கிழார் தம்முடைய பாடலில் பின்வரூமாறூ எடூத்துக்காட்டியுள்ளார் :

நிரலை இவண்தந்து நடூகல் ஆகிய (பூறம் .261: 15).

பூலவர் உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனார் கரந்தபைப்போரில் வீ ரமரணம் அடநைந்து ஓரூ வீ ரக்கல் நடடபோது அவன்மீது கயைறுநிலை பாடினார் . அந்த நடூகல் லினமலே அவனூடைய பெயரபைப்பொறித்து மாலகைளாலும் மயிற்பீ லிகளாலும் அழகூ படூத்தியிருந்ததை அவர் தமது பாடலில் பின்வரூமாறூ விளக்கியுள்ளார் :

பரலூடை மரூங்கின பதூக்கலை சரேத்தி
 மரல வகூந்து தடூடூத்த சமெப்பங் கண்ணியடூ
 அணிமயில் பீ லிசூட்டி பெயர் பொறித்து
 இனிநடடனரகே கல்லும் கன்றடூ
 கறவலை தந்து பகவைவர் ஓட்டிய
 நடூந்தகலை கழிந்தமலை அறியாது
 இன்றும் வரூமகலால் பாணரதூ கடூம்படே? (பூறம் .264).

கலூவலர் (ஆயர்) வளர்த்து வந்த பசூமந்தகைளபை பகயைரசனூடைய வீ ரர்கள் ஓட்டிக்கொண்டூ போய் விட்டார்கள் . இதனையறிந்த அவ்வூர் வீ ரன் அவர்களதை தடூடர்ந்து சனெறூ வில்லை வளதைது அம்பூமாரி பொழிந்து பகவைரை ஓட்டித் தன்னூர்ப் பசூக்களை மீட்டூக்கொண்டான் . ஆனால் , வறெறிபறெற அவன் பகவை வீ ரர்கள் எய்த அம்பூகளினால் பூண்டபடூ மாண்டூபோனான் . திறலூடன் போர்சயெது மாண்டூபோன அவ்வீ ரனூக்கு அவ்வூர் கலூவலர்கள் நடூகல் நடடார்கள் . அந்த நடூகல்லூக்கு வலேங்கமைரத்துப்பிக்களினாலும் பனங்கூரூத்துகளாலும் மாலகைள் கட்பிச்சூட்டி சிறப்பூச்சயெதார்கள் . இந்தச் சயெதியைச் சலூணாட்டூ மூகயைலூர் சிறூ கரூத்தூம் பியார் தம்முடைய பாடலில் பின்வரூமாறூ கூறியுள்ளார் :

ஊர்நனி இறந்த பார்மூதிர்ப் பறந்தலை
 ஓங்கூநிலலை வலேங்கலை ஓள இணர் நறூவீப்
 போந்தயைந்தலூட்பின் பூனநை தனர தடூடூத்துப்
 பல ஆர் கலூவலர் படலலை சூட்ட
 கல் ஆயினயைகடூமான் தலூன்றல் (பூறம் .265).

இன்னொரூ ஊரில் பகவைர்கள் வந்து அவ்வூர்ப் பசூமந்தகைளகைக் கவர்ந்து கொண்டு போனார்கள் . அப்போது அவ்வூர் வீ ரன் அவர்களதை தடூடர்ந்து சனெறூ போராடி மந்தகைளமை மீட்டூக்கொண்டான் . ஆனால் , பகவை எய்த அம்பூகள் உடம்பில் பாய்ந்தபடியால் அவன் இறந்து போனான் . அவனூக்காக நடடவீ ரக்கல்லில் அவனூடைய பெயரபைப்பொறித்து மயிற்பீ லிகளினால் அக்கல்லலை அழகூசயெது போற்றினார்கள் என்று மரூதன் இளநாகனார் எனனும் பூலவர் கீழ்க்கண்டவாறூ பாடூகிறார் :

Written by - முனவைவர் சூ. அ. அன்னையப்பன், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, தபய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620 002. -

Saturday, 29 June 2019 22:23 - Last Updated Sunday, 30 June 2019 21:32

சலெலும துளேத துப பயெர் மரூங்கு அறிமார்

கல்லறிந்து எழுதிய நல்லரை மராஅத்த
கடவுள் ஓங்கிய காடாசு கவலை
ஓட்டாது அகன்ற ஓன்னாத் தவெவர்
சுட்டினும் பனிககும் சூரம்தவப் பலவடே;
தமேபாய் கண்ணித் தரேவீ சூ கவிகை
ஓம்பா வள்ளல் படர்ந்திகும் எனினே
மமேபட வறறுத்த அவன் ததொல்திணை மஃதஃர்
ஆங்கனம் அற்றே நம் மனாரைக்கடே,
அசவைழி அசைஇ அஞ்சாது கழியின் (மலலை.394 - 403).

சில நடுகற்களிலே கீழ்ப்பகுதி, மலேபகுதிகளாக இரண்டு சிற்ப உருவங்கள் அமகைகப்பட்டன. கீழ்ப்பகுதி சிற்பம் போரவீரன் போர சய்வது போன்று காணப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சிற்பத்துக்கு மலேயே உள்ள சிற்பம் அந்த வீரன் போரில் இறந்த பிறகு வீரசுவரக்கம் சனென்று, அங்கு அரமங்கயைரோடு இருப்பதைக் குறிக்கிறது. இது வீரமரணம் அடந்த வீரன் வீரசுவரக்கம் சனென்று இன்பம் அனுபவிக் கிறான் எனும் கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. தமிழ் இலக்கியங்களில் நடுகற்களைப் பற்றிப் பல குறிப்புகள் காணப்பட்டிருக்கின்றன. அறுபத்து மஃன்று சிவனடியாரர்களில் ஒருவராகிய சரேமான் பரூமாள் நாயனார் தாம்பாடிய திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையில் பட்டோர் பெயரும் ஆற்றலும் எழுதி நட்க்கல்லும் என்று நடுகல்லகைக் கஃறுகிறார் (வடங்கடசாமி, 2001 : 261).

நடுகற்கள் பலவித உயரங்களில் அமகைகப்பட்டன. மஃன்று அடி உயரமுள்ள நடுகற்களும் பன்னிரண்டடி உயரமுள்ள நடுகற்களும் உண்டு. இதுவரையில் கடசைசங்க காலத்து (கி.மு.300 முதல் கி.பி.250 வரையில்) நடுகற்களைப் பற்றி ஆராய்ந்தோம். அக்காலத்து நடுகற்கள் இதுவரையில் கண்டிபிபிக் கப்பட்டவில்லை. சங்க காலத்துக்குப் பிறகு கி.பி. 14-ஆம் நஃற்றாண்டு வரையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் கன்னடநாட்டிலும் வீரர்களுக்கு நடுகல் நடுகிற வழக்கம் இருந்தது. பிறகாலத்து வீரகற்களில் பல நமக்குக் கிடதை திருக்கின்றன. இந்தப் பிறகாலத்து நடுகற்களில் வட்டழெத்துகள் பொறிக் கப்பட்டிருக்கின்றன. வட்டழெத்து வழங்குவதற்கு முன்பு பிராஃமி எழுத்து சங்ககாலத்தில் வழங்கி வந்தது என்பதை இப்போது அறிகிறோம். மலகைக்குகைகளிலே பாறகைகற்களில் சதெக்கி வகைகப்பட்டன பிராஃமி எழுத்துகளிலிருந்து வட்டழெத்துக்கு முன்பு பிராஃமி எழுத்து தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்தது என்பதை அறிகிறோம். கி.மு. மஃன்றாம் நஃற்றாண்டில் பாரததசேததை அரசாண்ட அசகோசசக கரவரத்தி காலத்தில் பிராஃமி எழுத்து தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்பட்டது என்று பொதுவாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது தமிழ்நாட்டில் கிடகைகிற பிராஃமி எழுத்துகள் தமிழ்நாட்டுப் பளெத்தர், சமணர் காலத்துக்கு முன்பு அதாவது பிராஃமி எழுத்து வருவதற்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் எந்தவகையான எழுத்து வழக்கில் இருந்தது? தமிழர்களுக்கு வறே எழுத்து இல்லை என்றும் பிராஃமி எழுத்துதை தான் தமிழர்களும் ககைக் கொண்டார்கள் என்றும் ததொல்காப்பியம், பஃறநானஃறு, அகநானஃறு முதலிய சங்க நஃல்கள் எல்லாம் பிராஃமி எழுத்தில் எழுதப்பட்டவை என்றும் ஓரூசாரார் கஃறுகின்றனர். இவ்வாறு கஃறுகிறவர்கள் (பிராஃமி எழுத்து கண்டிபிபிக் கப்பட்டுவதற்கு முன்பு) ததொல்காப்பியம் முதலிய சங்ககாலத்து நஃல்கள் வட்டழெத்தினால் எழுதப்பட்டன என்று கஃறிவந்தார்கள். இப்போது, பிராஃமி எழுத்து சங்ககாலத்தில் வழங்கி வந்தது என்பது

